

Забіяка

Володимир Титаренко

Коли я приїхав того літа до мого друга лісника, то мою увагу привернув незвичайний мешканець його господи — чорне смугасте порося. Це був маленький веприк, який відбився в лісі від своєї мамки. Лісник знайшов його знесиленого, охлялого, приніс додому, й господиня взялася виходжувати дикого мешканця лісу: поїла молоком, годувала ріденькою кашею. Веприк поправився, набрався сили й тепер почувався повновладним господарем на подвір'ї. Він був дрібненький, та перед ним пасували всі свійські поросята. А задержуватий півень тікав від нього на високий паркан і там наполохано кудкудакав.

За таку войовничу вдачу веприка прозвали Забіякою. Проте бувало, що й Забіяка пасував. Звичайно, не перед своїми товаришами по господі. Він якось насторожено ставився до людей. До своїх господарів він швидко звик, але варто було комусь чужому зайти на подвір'я, як веприк одразу ж щезав: ховався у хліві або залягав десь у бур'янах. Та коли лісник кликав його, виходив із своєї схованки, неначе сторонньої людини й не було. Куди й дівався страх поросяти! Начебто вважало, що коли господар подав голос, ніякої небезпеки немає.

Було так і того разу, коли я завітав до лісника. Та потім ми здружилися з веприком, і він уже так само бігав за мною, як за господарем, так само ганяв на подвір'ї свійську птицю і своїх родичів-поросят. І я теж, як і господарі, кликав його Забіякою.

Коли через літо, на порозі другої зими, мені випала нагода завернути до лісника, веприка я там не застав. Хоча це мав бути вже не веприк, а добрячий веприсько. Запитав про Забіяку в хазяїна.

— На волі десь бродить,— відповів лісник.— Випустив я його до родичів у ліс.

І розповів таку історію.

Забіяка ріс значно швидше, ніж його свійські родичі. Часто сам ходив у ліс на прогулянку, але завжди повертався додому. А коли вже добре підріс, звівся, як то кажуть, на власні ноги, лісник посадив його на воза та й покотив у старий дубовий гай. Щоб звикав до самотійного життя та при звичаювався сам добувати їжу. В лісі тоді добре вродили жолуді, й Забіяці не загрожував голод. На прощання лісник дістав з торби півхлібини й поклав перед своїм годованцем. Та й повернувся додому.

Минув рік. Про Забіяку не було ні слуху ні духу. Дарма лісник навідувався у той гай, сподіваючися здибати свого смугастого друга. Та так і не здибав.

Знайшовся Забіяка взимку, коли випали глибокі сніги.

Лісник якраз тоді ладнав сани, маючи на меті відвезти лісовій звірині всяку там підгодівлю: картоплю, буряки, кукурудзу. Бо не такі вже страшні лісовим мешканцям холоди-віхоли, як страшний голод. Замете ліс снігом, спробуй тоді знайти хоч якусь поживу! Хочеш не хочеш, треба рятувати. А тут якраз цілий тиждень мела хуртовина, снігу навалило — гори! Ні проїхати, ні пройти! А їхати треба. Та ось рипнула хвіртка.

"І кого це в такі замети лихий приніс?" — подумав лісник.

Підвів голову й сторопів: побачив Забіяку і семеро худющих-прехудющих смугастих поросят. Самиця, рятуючись від голоду, привела свій виводок туди, де колись росла, де її досхочу поїли-годували.

Раювали звірі у лісника цілу зиму. А коли завесніло, знову помандрували в ліс. Вийшли за ворота та й не повернулися. Усе-таки ліс — то їхній рідний дім.

Проте лісник чекає в гості свою вихованку й цієї зими. Наготував для неї всяких там смачних гостинців. Сподівається, прийде. А що досі немає, то снігу ще зовсім мало випало. Ще може сама собі добувати їжу...